

El Senyor ha fet en mi meravelles. / Sant el seu nom!

1. La meva ànima magnifica el Senyor, / el meu esperit celebra Déu que em salva,
2. perquè ha mirat la petitesa de la seva serventa. / Des d'ara totes les generacions em diran benaurada,
3. perquè el Totpoderós obra en mi meravelles. / El seu nom és sant,
4. i l'amor que té als qui creuen en ell / s'estén de generació en generació.
5. Les obres del seu braç són potents: / dispersa els homes de cor altiu,
6. derroca els poderosos del soli / i exalça els humils.
7. Omple de béns els pobres, / i els rics se'n tornen sense res.

Salve, Regina, máter misericórdiæ; / víta, dulcêdo et spes nóstra, sálve. / Ad te clamámus, éxsules, filii Hérvæ. / Ad te suspirámus, geméntes et flentes in hac lacrimárum vâlle. / Eia ergo, Advocáta nóstra, illos túos misericórdes óculos ad nos converte. / Et Jésum, benedíctum frúctum véntris túi, nóbis post hoc exsílum osténde. / O clémens. / O pía. / O dúlcis Vírgo María.

Regína cæli lætáre, allelúia: / Quia quem meruísti portáre, allelúia: / Resurréxit, sicut dixit, allelúia: / Ora pro nóbis Déum, allelúia.

De la glòria baixa

De la glòria baixa
la Mare de Déu,
a la vall de Lurdes
de l'Alt Pirineu.

Hi baixa nimbada
de cèlica llum,
de sa juvenesa
amb tot el perfum.

1. Des del món us mirem, Mare nostra; / la pregària dels fills escolteu; / és la fe que demana pels homes / el perdó de Jesús mort en creu.

2. El pecat ens ha dut lluny del Pare, / l'esperança del món s'ha enfosquit. / Que Jesús, l'home Déu i Fill vostre, / resplendeixi per tots en la nit.

3. Quan l'amor era estrany a la terra, / ens donàreu a tots un Germà; / d'aquest foc deu-nos, Mare, una espurna / que ens abranti d'amor cristià.

*Rosa d'abril, Morena de la Serra,
de Montserrat estel,
il·lumineu la catalana terra,
guieu-nos cap al cel.*

Amb serra d'or els angelets serraren
eixos turons per fer-vos un palau.
Reina dels cels que els serafins baixaren,
deu-nos abric dins vostre mantell blau.

Dels catalans sempre sereu Princesa,
dels espanyols Estrella d'Orient:
sigueu pels bons pilar de fortalesa;
pels pecadors, el port de salvament.

Amb vostre nom comença nostra història,
i és Montserrat el nostre Sinaí,
siguen per tots l'escala de la glòria
eixos penyals coberts de romaní.

Doneu consol al qui la pàtria enyora
sens veure mai els cims de Montserrat;
en terra i mar oiú el qui us implora;
torneu a Déu els cors que l'han deixat.

Ditxosos ulls, Maria, els que us vegem,
ditxós el cor que s'obre a vostra llum;
Rosa del cel que els serafins voltegen,
a ma oració doneu vostre perfum.

D'un vel va coberta
d'intensa blancor,
al braç un rosari,
als peus roses d'or.

Així a Bernardeta
se li aparegué,
a dins d'una gruta
damunt d'un roser.